

Zondag 10 augustus, aan het begin van de ochtend.

Het was een zonovergoten middag en de wereldberoemde kathedraal van Chartres vormde een imposant decor. Maar Dylan van der Hof had er geen oog meer voor. Nog geen halve minuut geleden had hij zich geconcentreerd om alles te vatten in een filmpje met zijn smartphone, maar dat had hij haastig moeten afbreken. Al zijn aandacht ging nu naar Eugène, de gids die Het Genootschap met hem meegestuurd had. De arme kerel was uitgegleden over een bananenschil en was letterlijk op zijn achterhoofd gevallen. Zijn schedel had heel onaangenaam kennis gemaakt met de eeuwenoude bestrating van het plein voor de kerk. Maar blijkbaar beschikte de man van het eiland Réunion in de Indische Oceaan over harde botten. Dylan had een zucht van opluchting geslaakt bij de ontdekking dat er geen bloed te zien was.

Eugène deed kreunend een poging overeind te komen. Hij steunde voorzichtig op een knie, een vuist onder

zich gebald ter ondersteuning. Door zijn witte gewaad, het typische hoedje en het blauwe lint om zijn middel was hij een opvallende verschijning op het plein. Enkele omstanders schoten dan ook snel te hulp, net als Dylan blij dat de glijpartij van de donkere jongeman er niet toe had geleid dat iemand om een ambulance moest bellen.

Eugène stond nu overeind en keek paniekerig om zich heen. Dylan raapte het hoedje op en duwde het in de hand van zijn gids. Met een sloom gebaar plaatste Eugène het terug op zijn hoofd.

‘Are you okay?’ vroeg Dylan ongerust.

‘Yes,’ luidde het antwoord. ‘Yes. Yes.’

Eugène stond nu weliswaar op twee benen, maar daar was dan ook alles mee gezegd. Het zag er belabberd en weinig stabiel uit. Hij leunde zwaar op de armen van twee behulpzame toeristen.

‘Can you walk?’

‘Yes. Yes.’

Dylan nam het over van de beide helpers en bedankte hen met een schuchter *merci*. Daar had hij meteen spijt van, want de mannen knikten blij en de langste van het duo voegde hem in rad Frans een vloedgolf van woorden toe. Die waren bedoeld als aanmoediging of geruststelling, nam Dylan maar aan. Hij haalde niet-begrijpend de schouders op, maar voor de Fransen maakte dat niet zoveel uit. Beiden staken met een bre-

de glimlach twee duimen op, klopten hem op de schouder en verdwenen in de mensenmassa op het plein.

‘Thank you,’ mompelde Dylan nog.

Het publiek begreep ook dat de val van Eugène geen ernstige gevolgen had en begon zich te verspreiden. Een enkele op sensatie beluste toerist bleef nog staan, maar verder leek iedereen het voorval snel te vergeten. Ondanks de stress haalde Dylan opgelucht adem. Hij had zich geen raad geweten als Eugène na zijn val stil was blijven liggen, of als er Franse politieagenten waren verschenen om te helpen. Of om vragen te stellen. Hij had er vandaag geen moment aan gedacht een of andere vorm van ID mee te nemen. Stom! Want wat had hij moeten doen of zeggen om aan Franse gendarmes uit te leggen wie hij was? En wat hij in Chartres had te zoeken? Was Carla er nu maar bij...

Hij ondersteunde Eugène onder een elleboog en liep voorzichtig met hem naar een van de vierkante betonblokken die voor de trappen van de kerk waren neergezet. Hij nam aan dat die er stonden om te verhinderen dat gemotoriseerde idioten de brede deuren van het gebouw openramden, maar nu kwamen ze goed van pas. Hij duwde zijn metgezel voorzichtig in een zithouding. Het speet hem dat hij geen flesje water bij de hand had, maar schudde het hoofd bij de gedachte

dat het voor Eugène misschien niet eens goed zou zijn om nu water te drinken. Was dat verstandig na zo'n dreun tegen je schedel? Die was niet mis geweest – er bestond natuurlijk een grote kans dat de arme jongen een hersenschudding had opgelopen. Zeven op de Schaal van Richter, dacht Dylan onwillekeurig.

Hij ging naast zijn gids zitten en sloeg een arm om hem heen.

'Okay?' vroeg hij.

'Headache,' fluisterde Eugène met gesloten ogen. Dylan tastte voorzichtig met zijn vingertoppen door de haren, in de verwachting daar een flinke bult aan te treffen. Die zat er inderdaad. Eugène maakte een afwerende beweging.

'Kom,' zei Dylan, gewoon in het Nederlands. 'We gaan naar de plaats waar we hier binnen zijn gekomen.'

Eugène begreep het, want hij kwam gedwee overeind en besteeg voorzichtig, leunend op Dylans arm, de trappen naar de enorme deur van de kathedraal. Ze liepen rustig over het brede gangpad tussen de honderden houten stoelen tot ze bij het hek kwamen dat de toegang tot de crypte afsloot. Het stond nog op een kier, precies zoals ze er een kwartier geleden door naar boven waren gekomen.

Er was niemand.

Eugène leunde met zijn rug tegen de blanke natuur-

stenen blokken die de muren van de crypte vormden en liet zich op de hurken zakken.

Vier lampen tegen de zoldering verspreidden een diffuus licht. Dylan keek naar de met goud beklede lijsten van de vitrine met een houten Mariabeeld, veilig weggeborgen achter een zwartgelakt hekwerk met gemene punten bovenop om te verhinderen dat iemand er overheen zou klimmen.

Het was zo stil in de crypte dat hij meende ergens water te horen kabbelen. Zou er een riviertje onder de kerk stromen? Naast het hekwerk bevond zich een deur. Die viel nauwelijks op doordat hij in een tint geschilderd was die overeenkwam met de kleur van de stenen. Een deur met een schutkleur, dacht hij. Merkwaardig.

Eugène kreunde zacht. Dylan knielde naast hem; zijn metgezel greep hem onmiddellijk bij de arm.

‘Where am I?’ vroeg hij.

‘In Chartres Cathedral,’ antwoordde Dylan, die zijn ongerustheid voelde toenemen. Had zijn metgezel dus toch last van geheugenverlies? Had hij een hersenschudding? Dylan wist dat het niet ongewoon was dat iemand na een stevige dreun op het hoofd zich niets herinnerde van wat er vlak daarvoor was gebeurd.

Maar toen vroeg Eugène wie hij was.

‘Who are you? What am I doing here?’

Dylan schrok en keek Eugène verbijsterd aan. Was hij